15/06/2020

Εσπερίδα αφιερωμένη στο μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των ΚΣΤ΄ Παυλείων, την Κυριακή 14 Ιουνίου το απόγευμα, πραγματοποιήθηκε στον Ιερό Ναό του Οσίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας εσπερίδα στη σειρά των Συγχρόνων μορφών της Εκκλησίας, αφιερωμένη στον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας.

Στην εκδήλωση ομίλησαν για τον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Αύρας Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Δωρόθεος Τζεβελέγκας, η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Ναούσης Γερόντισσα Μεθοδία και ο θεολόγος – συγγραφέας κ. Στυλιανός Κεμεντζετζίδης.

Μετά τις ομιλίες προβλήθηκε σπάνιο μαγνητοσκοπημένο υλικό από την συνάντηση του Μακαριστού Γέροντα Εφραίμ και του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ.

Παντελεήμονος τον Νοέμβριο του 2014 στην Αριζόνα.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος ευχαρίστησε τους ομιλητές και τον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Αρχιμ. Σωσίπατρο Πιτούλια για τη φιλοξενία και τους απένειμε τα αναμνηστικά των ΚΣΤ΄ Παυλείων.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αρχιμ. Σωσίπατρος Πιτούλιας.

Ολόκληρη την εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε διαδικτυακά την Τετάρτη 17 Ιουνίου 2020 στις 8:00 μ.μ. μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας:

«Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμέ-νος παρά Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάν-νης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περί τοῦ φωτός» (Ἰωάν. 1.6).

Αὐτούς τούς λόγους τοῦ ἠγαπη-μένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, γιά τόν τίμιο Πρόδρομο θά μποροῦσα νά δανεισθῶ καί ἐγώ γιά νά ἀνα-φερθῶ στόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας, στό «προβατάκι» τοῦ τιμίου Προδρόμου πού ἔστειλε ὁ ἴδιος ὁ καθηγητής τῶν μοναζό-ντων στό περιβόλι τῆς Παναγίας, στόν Ἄθωνα, γιά νά μιλήσω γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ, στόν ὁποῖο ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας θέλησε νά ἀφιερώσει τή ἀποψινή Ἑσπερίδα, πού ἐντάσσεται στό πλαίσιο τοῦ κύκλου «Σύγχρονες μορφές τῆς Ἐκκλησίας» τῶν φετινῶν ΚΣΤ΄ Παυλείων.

Στή ζωή τῶν ἀνθρώπων τίποτε δέν εἶναι τυχαῖο. Ὁ Θεός καλεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο μέσα ἀπό περί-ερ-γες γιά τήν ἀνθρώπινη λογική συμπτώσεις, πού εἶναι ὅμως χωρίς ἀμφιβολία μέρη τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, γιά νά τόν ὁδηγήσει καί στή δική του σωτηρία ἀλλά καί στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν ἦταν, λοιπόν, καθόλου τυ-χαῖο ὅτι ὁ μικρός Ἰωάννης, παιδί μιᾶς εὐσεβοῦς οἰκογενείας, πού γεννήθηκε στόν Βόλο τήν ἡμέρα τοῦ Γενεσίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τό 1928 καί ἔλαβε γι᾽ αὐτόν τόν λόγο τό ὄνομά του, συνδέθηκε πνευματικά μέ ἕναν ἱερομόναχο πού ἦταν ἐφημέριος στήν πατρίδα του καί εἶχε ζήσει κάποιο διάστημα κοντά στό ὅσιο πλέον Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, στό Ἅγιο Ὄρος.

Ἀπό τόν πνευματικό του ἄκουσε θαυμαστές διηγήσεις γιά τά ἀσκη-τικά παλαίσματα τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ, καί αὐτές αὔξαναν μέσα του τόν πόθο τῆς ἀφιερώσεως στόν Θεό καί τῆς ἰσάγ-γελης πολιτείας πού τοῦ εἶχε

ἐμπνεύσει πρώτη ἡ ἴδια ἡ μητέρα του, μιά γυναίκα μεγάλης προσευ-χῆς καί ἀσκήσεως.

Δέν ἦταν ἐπίσης τυχαῖο ὅτι ὅταν ἔφθασε στίς 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1947 γιά πρώτη φορά στό Ἅγιο Ὄρος καί κατέβηκε στό μικρό λιμά-νι τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης ὁ πρῶτος μοναχός πού συνάντησε ἐκεῖ, ὁ Γέρων Ἀρσέ-νιος, τόν ρώτησε, «Δέν εἶσαι ἐσύ ὁ Γιαννάκης ἀπό τόν Βόλο;». Δέν ἦταν τυχαῖο, γιατί ὁ τίμιος Πρό-δρο-μος πού ὁδηγοῦσε ἀπό τή γέν-νησή του τόν μικρό συνώνυμό του καί τόν εἶχε ὑπό τή σκέπη του, εἶχε ἐμφανισθεῖ τό προηγούμενο βράδυ στόν Γέροντα Ἰωσήφ τόν Ἡσυ-χαστή, πού ἀσκήτευε τότε στήν Καλύβη του Τιμίου Προδρό-μου στή Μικρή Ἁγία Ἄννα καί τόν εἶχε εἰδοποιήσει: «Σοῦ φέρνω ἕνα προβατάκι. Βάλε το στή μάνδρα σου καί προστάτευσέ το». Καί ὁ Γέροντας τό εἶχε πεῖ στόν γερο-Ἀρσένιο, πού ἦταν συνασκητής του, καί τήν ἄλλη ἡμέρα ἐκεῖνος τόν ἀναγνώρισε στό λιμανάκι.

Τά χρόνια τῆς μαθητείας τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ κοντά στόν ὅσιο Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, χρόνια μα-θη-τείας στήν τέλεια ὑπακοή καί στήν ἀδιάλειπτη νοερά προσευχή, ἦταν χρόνια προετοιμασίας γιά ὅσα θά ἀκολουθοῦσαν, γιά ὅσα θά τοῦ ἀνέθετε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νά κάνει, γιά τή μαρτυρία τῆς Ὀρθο-δόξου πίστεως καί τοῦ Ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ πού ἐπρόκειτο νά δώ-σει.

Τή σκληρότητα καί τίς δυσκολίες τῆς ἐρήμου τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄν-νης συμπλήρωναν οἱ κόποι καί οἱ πόνοι τῆς αὐστηρῆς ἀσκήσεως καί τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τοῦ καθη-μερινοῦ προγράμματος, κεντρικός ἄξονας τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ ἀγρυ-πνία πού ξεκινοῦσε, ὅπως περι-γρά-φει ὁ Γέροντας Ἐφραίμ, μέ τό ἡλιοβασίλεμα καί συνεχιζόταν ὅλη τή νύκτα.

Ὅμως, παρά τήν αὐταπάρνηση καί τό ζῆλο τῆς Συνοδείας γιά τήν αὐστηρή ἄσκηση καί τήν ἀδιάλει-πτη προσευχή, τό κλίμα καί οἱ δυσκολίες τοῦ τόπου κλόνισαν λίγα χρόνια ἀργότερα, τό 1953, τήν ὑγεία τους, καί ἔτσι μετά ἀπό πολλή προσευχή καί πληροφορία τοῦ Θεοῦ μετακινήθηκαν στήν Κα-λύβη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεο-τόκου, στή Νέα Σκήτη. Ἕξι χρόνια ἀργότερα καί 12 ἀπό τότε πού ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εἶχε ἐνταχθεῖ στή συνοδεία τοῦ ὁσίου Ἰωσήφ, ἔφθασε ἡ ὥρα νά ἀναλάβει καί ὁ ἴδιος πνευματικές εὐθύνες, ἀκο-λου-θώντας τήν ἐντολή τοῦ Γέρο-ντά του, νά δημιουργήσουν μετά τήν κοίμησή του οἱ ὑποτακτικοί του τίς δικές τους Συνοδεῖες.

Σύντομα ἄρχισαν νά συγκεντρώ-νονται μοναχοί γύρω ἀπό τόν Γέ-ροντα Ἐφραίμ, πού ἀπό τό 1968 εἶχε ἐγκατασταθεῖ στήν Καλύβη τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου στή Σκήτη τῆς Προβάτας.

Τό Ἅγιο Ὄρος ὑποφέρει αὐτά τά χρόνια ἀπό ἔλλειψη μοναχῶν, γι᾽ αὐτό καί λίγα χρόνια ἀργότερα οἱ μοναχοί τῆς Μονῆς Φιλοθέου θά ζητήσουν ἀπό τόν Γέροντα

Ἐφραίμ νά ἐγκατασταθεῖ στή μονή μέ τήν ἀδελφότητά του καί νά ἀνα-λάβει τήν ἡγουμενία. Παρότι εἶχε συνηθίσει σέ ἕνα ἡσυχαστικό περιβάλλον ἐντελῶς διαφορετικό ἀπό αὐτό μιᾶς Μονῆς, ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εἶχε μάθει ἀπό τόν Γέρο-ντά του νά κάνει ὑπακοή στό θέ-λημα τοῦ Θεοῦ. Καί ἔτσι, ὅταν βε-βαιώθηκε γι᾽ αὐτό, δέχθηκε τήν πρό-ταση καί ἐνθρονίσθηκε τό 1973 ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου.

Ὁ Θεός συνέχιζε νά τόν προετοι-μάζει γιά τή μετέπειτα πορεία του, καί ἡ ἡγουμενία του στή Μονή Φιλοθέου ἦταν ἕνας σταθμός πρός αὐτήν. Ἡ ἐμπειρία του ὡς πνευμα-τικοῦ ὁδηγοῦ αὔξανε τόν ἀριθμό τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Φιλο-θέου, γι᾽ αὐτό καί τοῦ ζητήθηκε καί πάλι νά ἐπανδρώσει μέ πατέ-ρες τῆς Ἀδελφότητος καί ἄλλα μοναστήρια, ὅπως τίς μονές Ξηρο-ποτάμου, Κωνσταμονίτου καί Κα-ρα-κάλλου, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Γέρο-ντας ἀνέλαβε καί τήν πνευματική καθοδήγηση ἀρχικά τῆς γυναικεί-ας Μονῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας στήν Πορταριά καί στή συνέχεια τή Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερ-ρῶν, τήν ὁποία στελέχωσαν μονα-χές ἀπό τή Μονή τῆς Πορταριᾶς, τή Μονή τοῦ Ἀρχαγ-γέ-λου Μιχαήλ στή Θάσο, καί ἀργότερα καί τή Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου Να-ού-σης.

Ἐνῶ ἦταν ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἀνα-γκάζεται νά πάει στόν Καναδᾶ γιά λόγους ὑγείας. Πολλοί εἶναι οἱ Ἕλληνες πού θά θελήσουν νά τόν γνωρίσουν, νά ἐξομολογηθοῦν καί νά ἀκούσουν τόν λόγο του. Στούς τρεῖς μῆνες τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ ἀντιλαμβάνεται τίς πνευματι-κές τους ἀνάγκες καί συγκινεῖται. Μετά τήν ἐπιστροφή του στό Ἅγιο Ὄρος ἀρχίζουν νά καταφθάνουν πολλές προσκλήσεις ἀπό τήν Ἀμε-ρική, ὅπου στό μεταξύ εἶχαν δια-δοθεῖ οἱ ἐντυπώσεις ὅσων τόν γνώρισαν. Γιά μεγάλο διάστημα προβληματιζόταν ἄν ἔπρεπε νά ἀντα-ποκριθεῖ, ἀφήνοντας τό κατ᾽ ἐξο-χήν καθῆκον του, αὐτό τῆς προ-σευχῆς καί τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως τῶν μοναχῶν του στό Ἅγιο Ὄρος, καί προσευχόταν θερμά στόν Θεό νά τοῦ δώσει μία ἀπάντηση.

Ἡ ἀπάντηση ἦρθε ἀπό ἕναν ἅγιο τῆς Μονῆς του, τόν Φιλοθεΐτη ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, κατά τή διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας ἐπί τῇ μνή-μῃ του τό 1980. Ὁ ἅγιος Κο-σμᾶς ἐμφανίσθηκε καί τόν κάλεσε νά ἀκολουθήσει τήν ὁδό πού βάδι-σε καί ὁ ἴδιος, τήν ὁδό δηλαδή τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἀρχικά ὁ Γέροντας ἐπισκεπτόταν τακτικά τήν Ἀμερική γιά νά καθο-δηγεῖ πνευματικά τούς ἀνθρώ-πους. Στή συνέχεια ἀποφάσισε νά ἱδρύσει ἀπό ἕνα μοναστήρι στόν Καναδᾶ καί στίς Ἡνωμένες Πολι-τεῖες, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουν σταθερό σημεῖο ἀναφορᾶς. Ἔτσι ἵδρυσε τό μοναστήρι στό Μό-ντρεαλ τοῦ Καναδᾶ καί ἕνα στό Πίτσμπουγκ τῶν Ἡνωμένων Πο-λι-τειῶν. Ὁ ἴδιος παρέμενε ἀκόμη ἡγούμενος στή Μονή Φιλοθέου, ἀλλά οἱ ἀνάγκες τῶν δύο ἔργων, στό Ἅγιο Ὄρος καί στήν Ἀμερική, ἦταν τεράστιες καί δέν ἦταν δυνα-τόν νά ἀνταποκριθεῖ. Ὅπως εἶχε μάθει καί συνήθιζε ὁ Γέροντας ζήτησε ἀπό τόν Θεό νά τοῦ δείξει τί ἔπρεπε

τελικά νά κάνει καί ποῦ νά ἀφοσιωθεῖ ὁλοκληρωτικά. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ ἦταν νά ἀφο-σιωθεῖ στό πνευματικό ἔργο στήν Ἀμερική, καί ἐκεῖνος ὑπήκουσε στόν Θεό, παραιτήθηκε τό 1990 ἀπό τήν ἡγουμενία καί ἀναχώ-ρησε ὁριστικά γιά τήν Ἀμερική.

Ἡ ἀπόφαση δέν ἦταν εὔκολη ὑπόθεση. Ἄφησε τή θέση του ὡς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου καί πῆγε σέ ἕναν χῶρο πολύ δύ-σκολο, μέ ἐξαιρετικά ἀντίξοες συν-θῆ-κες καί ἄρχισε ἐκεῖ νά θηριομα-χεῖ κυριολεκτικά. Θηριο-μα-χοῦσε καθημερινά μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο, στῆθος πρός στῆθος. Διότι, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἡ πάλη μας καί οἱ ἀγῶνες μας δέν εἶναι πρός ἀνθρώπους, οὔτε πρός ἀνθρώπινα πράγματα, ἀλλά εἶναι πρός τάς ἀρχάς καί τάς ἐξουσίας τοῦ σκότους, πρός τόν κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου, τόν διάβολον. Καί εἶναι πολύ δύ-σκολο πράγμα νά τά βάζει κανείς μέ αὐτόν. Θέλει μεγάλη ταπείνω-ση καί πρό πάντων μεγάλα μέτρα πνευματικά. Εἶναι καί δύσκολο, εἶναι καί ἐπικίνδυνο, εἶναι καί φοβερό.

Γι᾽ αὐτό καί θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εἶναι ἕνας σύγχρονος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἕνας μεγάλος, ἀκόμη, ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας ἰσα-πό-στολος. Καί τό λέω αὐτό, ἰσαπό-στολος, γιατί μόνο ἕνας πού ἔχει ἀποστολική χάρη θά μποροῦσε νά κάνει αὐτό τό τεράστιο ἔργο στήν Ἀμερική. Γιατί, ὅπως ξέρετε, ἡ Ἀμερική εἶναι μία χώρα μέ πλη-θώρα παραδόσεων, θρησκειῶν, ἰδεολογιῶν, τά ὁποῖα προκαλοῦν μία σύγχυση. Καί τήν ἐποχή ἐκεί-νη ἐπικρατοῦσε μία συγκεχυμένη κατάσταση ἀκόμη καί στόν χῶρο τῆς ἴδιας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-σίας. Σέ τέτοιο σημεῖο μάλιστα ἦταν προχωρημένη ἡ ἐκκοσμί-κευ-ση καί ἡ σύγχυση, πού καμιά φορά διερωτᾶτο κανείς ἐάν μποροῦν νά θεωροῦνται ὀρθόδοξοι. Βέβαια ὁ κόσμος εἶχε πολύ πόνο καί πολλή ἀγάπη πρός τόν Θεό, ἦταν ἄνθρω-ποι πονεμένοι καί ἔσωζαν τήν ψυχή τους μέ τόν πόνο καί τήν ὑπομονή τους.

Οἱ προσευχές τους ἀνέβηκαν τε-λι-κά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ καί ἐξα-πέστειλε ὁ Θεός τόν δοῦλον του, τόν ἐκλεκτό δοῦλο του, τόν Γέρο-ντα Ἐφραίμ, σέ ἡλικία μεγάλη, ἦταν περίπου 60 ἐτῶν, ὅταν ἄφησε διαπαντός τό Ἅγιον Ὄρος. Καί ὅπως ὁ ἴδιος τό ἔλεγε πολλές φο-ρές, ἔλαβε τήν πληροφορία ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν νά πορευ-θεῖ στήν Ἀμερική.

Παρά ὅμως τήν πληροφορία τοῦ Θεοῦ εὑρισκόμενος στή Νέα Ὑόρ-κη, ἀφηγεῖτο ὁ Γέροντας, εὑρι-σκόταν σέ μεγάλη δυσκολία. Εἶχε λογισμούς, τί θέλω τώρα ἐγώ καί ἀνακατεύομαι μέ τήν Ἀμερική καί δέν ἔμενα στό Ἅγιο Ὄρος, ἡλικιω-μένος ἄνθρωπος, ἀπό μικρό παιδί στό Ἅγιο Ὄρος, στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τί θέλω ἐγώ καί κά-νω αὐτά τά πράγματα, «ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβό-λων», ὅπως ὁ σώφρων Ἰωσήφ.

Ὁ Θεός, βλέπετε, ἐπιτρέπει καί στούς ἁγίους νά περνοῦν δυσκο-λίες καί μέ τόν ἑαυτό τους ἀκόμη. Καί πάλευε ὁ Γέροντας μέ τούς λογισμούς του καί πάλευαν μαζί του καί ὅλες οἱ ἀνθρώπινες κατα-στά-σεις. Ἐχθρότητα, ὅλες οἱ πόρ-τες κλειστές, κάποιες ὁμάδες ἀν-θρώπων ἤθελαν νά τόν σκοτώ-σουν, ἔβαζαν ὅλα τά ἀνθρώπινα μέσα νά τόν διώξουν ἀπό τήν Ἀμε-ρική. Τόν κατηγοροῦσαν, τόν συκοφαντοῦσαν, τόν κορόϊδευαν, τόν ἐνέπαιζαν, καί βρισκόταν σέ μία πολύ δύσκολη κατάσταση. Καί ἐκεῖνος προσευχόταν σέ ἕνα μικρό διαμερισματάκι στή Νέα Ὑόρκη. Προσευχόμενος σέ αὐτή τή δυσκο-λία τή μεγάλη καί παρακαλώντας τόν Θεό νά τόν στηρίξει, νά τόν βοηθήσει, νά τόν ἐξαγάγει ἀπό τή δυσκολία στήν ὁποία εὑρίσκετο, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς του καί εἶδε ἕνα φοβερό καί ἀποκαλυπτικό ὅραμα. Δέν ἦταν ὄνειρο, τό εἶδε στήν προσευ-χή του, τήν ὥρα τῆς προσευχῆς. Εἶδε ὅτι βρισκόταν μέσα σέ μία ζούγκλα, ὅπως μπορεῖ νά φαντα-σθεῖ κανείς τή ζούγκλα πού βλέ-πουμε στήν τηλεόραση, σέ ἕνα πυκνό δάσος γεμάτο ἄγρια θηρία, ὅ,τι θηρίο μπορεῖτε νά φαντα-σθεῖ-τε.

Ὁ Γέροντας ἦταν μέσα στή ζού-γκλα μόνος του καί κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά του ἕνα μωρό, ἕνα βρέ-φος. Καί ἔβγαιναν ἀπό παντοῦ θη-ρία καί τόν κατεδίωκαν μέ σκοπό νά τόν κατασπαράξουν. Πεινασμέ-να, λυσσαλέα τά θηρία. Ἔτρεχε ἀπό ἐδῶ, ἔτρεχε ἀπό ἐκεῖ, ἀσθμαί-νοντας, ἀγχωμένος, ἀγωνιώντας, κάθιδρος ἀπό τήν ἀγωνία καί τήν προσπάθεια νά διαφύγει ἀπό τά θηρία. Τήν τελευταία στιγμή κατόρ-θωνε καί γλίτωνε. Ἀλλά ἦταν ἀλλεπάλληλες οἱ ἐπιθέσεις τῶν θηρίων. Κάποια στιγμή ὅμως, ἀφοῦ ἔγινε κατάκοπος, βρέθηκε σέ ἕνα στενό μονοπάτι, πού ἦταν βράχος δεξιά, βράχος ἀριστερά, καί ἦταν σχεδόν μιά τρύπα πού ἔπρεπε νά περάσει ἀπό τή μέση. Δέν μποροῦσε νά κάνει τίποτε. Τόν κατεδίωκαν τά ἄγρια θηρία. Δέν μποροῦσε νά πάει πίσω, γιατί κρατοῦσε καί τό μικρό, καί ἔτσι μπῆκε μέσα σ᾽ αὐτή τήν τρύπα γιά νά μπορέσει νά περάσει ἀπέναντι.

Ἐκεῖ πού ἦταν στή δυσκολία καί ἦταν νά βγεῖ ἀπό τό στόμιο τῆς τρύπας ἐκείνης, ἕνας τρομερός δράκοντας, ἕνα φίδι τεράστιο, ἦταν ἕτοιμο. Ἄνοιξε τό στόμα του νά ἁρπάξει τόν Γέροντα. Ὅταν εἶδε ὅτι δέν μποροῦσε νά κάνει κάτι ἄλλο καί θά τόν κατεσπάραζε ὁ δράκοντας, ἐκεῖνος ἔβγαλε μιά σπαρακτική φωνή καί φώναξε «Παναγία μου, σῶσε με». Μέ τό «Παναγία μου», πού φώναξε ὁ Γέροντας καί ἐπικαλέσθηκε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἄκουσε τή φω-νή τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία φώ-ναξε «Μιχαήλ». Καί μέ τό «Μιχα-ήλ» εἶδε ὁ Γέροντας τό χέρι τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ μέ τό κο-ντάρι, πού ἔδωσε μιά στόν δράκο-ντα καί ἐξαφανίσθηκαν τά πάντα. Καί ἐπικράτησε μία ἡσυχία, μία εἰρήνη. Χάθηκαν καί τά θηρία, χάθηκε καί ἡ ζούγκλα, χάθηκαν καί τά πάντα. Καί μία εἰρήνη κυ-ριάρχησε στήν ψυχή τοῦ Γέροντα. Ἀλλά εἶχε καί μία μεγάλη ἀπορία τί ἦταν ὅλο αὐτό τό πράγμα τό ὁποῖο εἶδε, μούσκεμα στόν ἱδρῶτα ἀπό τήν ἀγωνία καί τόν κόπο. Καί τοῦ ἐμήνυσε ὁ Θεός

καί τοῦ εἶπε ὅτι ἡ ζωή σου ἀπό ἐδῶ καί ἐμπρός αὐτή θά εἶναι. Λέει «Ἐντάξει, ἀλλά τό μωρό; Ποιό εἶναι τό μικρό πού κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου;» Καί τοῦ ἀπάντησε ὁ Θεός, τό βρέ-φος εἶναι ἡ ψυχή σου. Πρέπει νά σώσεις τήν ψυχή σου, μέσα ἀπό ὅλη αὐτή τή δυσκολία. Ὁ ἀγώνας σου εἶναι νά σώσεις τήν ψυχή σου. Καί αὐτό εἶναι τό σημαντικότερο ὅλων. Διότι πράγματι ὅλοι μας ἔχουμε δυσκολίες στή ζωή μας, μικρές, μεγάλες, ὁ καθένας στά μέτρα του. Ἐάν ξεχαστοῦμε καί ἀσχοληθοῦμε μέ τίς δυσκολίες πού ἔχουμε καί τό ποιός μᾶς τίς προ-καλεῖ κτλ., χάσαμε τό παιχνίδι. Καί ἔλεγε ὁ Γέροντας, ἀπό τότε ἔκανα μία μεγάλη προσπάθεια νά μαζευτῶ στόν ἑαυτό μου καί νά κάνω ὅ,τι μπορῶ, ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα νά κοιτάζω τήν ψυχή μου. Νά μήν ξεχάσω τήν ψυχή μου. Αὐτό εἶναι τό δίδαγμα τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ, τό ὁποῖο μᾶς ἔδωσε μαζί μέ τά πολλά ἄλλα διδάγματα τά ὁποῖα ἄφησε.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Γέροντα ἦταν πολ-λοί καί μεγάλοι. Τεράστιες δυσκο-λίες, πολλοί πειρασμοί, θλί-ψεις. Θά πληρώσει βαρύ τίμημα. Ὅποιος ἐνοχλεῖ τόν διάβολο, πλη-ρώνει βαρύ τίμημα.Ἔλεγε ὁ ἅγιος Παΐσιος, ἄν πᾶς νά τόν ἐνοχλήσεις νά βγεῖ ἀπό τήν τρύπα του τό φίδι, καί μόλις βγεῖ, ποιόν θά δαγκά-σει; ἐκεῖνον πού τό ἔβγαλε, ἐκεῖνον πού τό ἐνοχλοῦσε.

Ἔτσι εἶναι καί αὐτοί οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μέσα ἀπό τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκλήθησαν νά γίνουν ἄνθρωποι ἰσαπόστολοι, νά γίνουν αὐτοί πού θά καλέσουν τόν κόσμο κοντά στόν Θεό. Θά πληρώσουν τό τίμημα τοῦ πνευματικοῦ νόμου, ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ὑπέμεινε ὁ Γέροντας πολλές δυσκολίες, πολλούς πειρασμούς, μέχρι πού ἀποπειράθηκαν μερικές φορές νά τόν σκοτώσουν. Ἀλλά ὁ πόνος τοῦ Γέροντα, ὅπως μοῦ ἔλε-γε, ἦταν ὅτι ἀκόμη καί στήν ἐπίση-μη Ἐκκλησία δέν εἶχαν καταλάβει τήν ποιότητά του καί ποιό ἦταν τό ἔργο τό ὁποῖο ἤθελε νά κάμει στήν Ἀμερική. Τόν δυσκόλεψαν πάρα πολύ, εἴτε ἐν γνώσει τους εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τους, καί τόν ταπείνωσαν καί τόν ἔφεραν σέ πολύ δύσκολες στιγμές.

Αὐτά τά πράγματα ἦταν ἀσφα-λῶς ἐπώδυνα γιά τόν Γέρο-ντα, ἀλλά οἱ ἅγιοι καί οἱ ὅσιοι καί οἱ μάρτυρες δέν περνοῦν τή ζωή τους εὐχάριστα. Ὁ Χριστός ὅμως, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἐμφά-νισε τόν ἑαυτό του καί εὐλόγησε καί ἔφερε καρπούς εἰς τό ἔργο του.

Ὅπως ἔλεγε ὁ Γέροντας, ὀργά-νω-νε τά Μοναστήρια του καί ἤθελε νά κτίσει τά Μοναστήρια στήν Ἀμε-ρική, διότι αὐτή τήν πληρο-φορία ἔλαβε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί αὐτό ἦταν τό ἔργο πού μπο-ροῦ-σε ὡς μοναχός καί Γέροντας Ἁγιορείτης νά κάνει.

Ἦταν ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος σωματικά. Ὅσοι τόν ἤξεραν, ἦταν ἕνας

ἀδυνατούλης ἄνθρωπος, ἤξερε 5-6 λέξεις ἀγγλικές. Καί ὅμως κυκλοφοροῦσε μέσα σέ ἀν-θρώ-πους πού δέν ἤξεραν σχεδόν καθόλου Ἑλληνικά, καί ἔκανε αὐ-τό τό τεράστιο ἔργο.

19 Μοναστήρια στήν Ἀμερική ἔκτισε καί ἐπάνδρωσε καί εἶναι σήμερα περίπου 700 μοναχοί καί μοναχές. Ἀπό αὐτούς τούς 700, 50 μέ 60 εἶναι Ἕλληνες, οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι ἀπό ἄλλες ἐθνικότητες, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως δέν ἦταν ὀρθόδοξοι.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο με-γάλο καί δύσκολο ἔργο ἦταν αὐτό τό ὁποῖο ἔγινε. Καί αὐτό μαρτυρεῖ καί ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ Γέροντας Ἐφραίμ, ἦταν ἀπεσταλμένος παρά Θεοῦ σέ αὐτή τή μεγάλη ἤπειρο, τήν Ἀμερική. Καί εἶχε πάντοτε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος διά τῆς προσευχῆς τόν πληροφοροῦσε τί ἔπρεπε νά κάνει.

Στά πρῶτα χρόνια τῆς παρα-μο-νῆς του στήν Ἀμερική ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἤθελε νά ἱδρύσει μία Μο-νή ἀφιερωμένη στόν Μέγα Ἀντώ-νιο, τόν ὁποῖο εὐλαβεῖτο πολύ καί ὁ ὁποῖος μάλιστα τοῦ τό εἶχε ζη-τήσει. Κάποια φορά πετοῦσε μαζί μέ τόν ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς πά-νω ἀπό τήν ἔρημο τῆς Ἀριζόνα, καί ἐκεῖ, κατά τή διάρκεια τῆς πτήσεως, ἔλαβε ἀπό τήν πληρο-φορία ἀπό τόν Θεό νά ἱδρύσει ἐκεῖ τή Μονή. Ὅταν ἔφθασαν στόν προ-ορισμό τους μέ προ-τροπή τοῦ Γέροντα μπῆκαν σέ ἕνα αὐτοκί-νητο καί ἄρχισαν νά ἀναζητοῦν τόν κατάλληλο τόπο. Ὅλοι τοῦ ἔλεγαν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά κτισθεῖ μοναστήρι ἐκεῖ, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἐρημικός καί ἀφιλ-ό-ξενος καί ὑπάρχουν μόνο κάκτοι. Ὅμως ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἦταν βέβαιος γιά τήν πληροφορία.

Σέ κάποιο σημεῖο τῆς διαδρομῆς καί ἐνῶ δέν ὑπῆρχε τίποτε στήν περιοχή, σέ μεγάλη ἀκτίνα, ἄκου-σαν ξαφνικά ἦχο καμπάνας, ὅπως ἠχοῦν οἱ καμπάνες στό Ἅγιο Ὄρος. Ὅλοι βεβαιώθηκαν ὅτι αὐτό ἦταν ἕνα θεϊκό σημεῖο πού τούς ὑποδείκνυε τόν τόπο, καί ἔτσι ἄρχισαν τίς πρῶτες ἐνέργειες γιά τήν ἵδρυση τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Μέσα σέ λίγα χρόνια μέ πολλές προσπάθειες καί κόπους ἡ Μονή τοῦ Ἁγίου Ἀντω-νίου, ὅπου ἐγκαταστάθηκε καί ὁ Γέροντας Ἐφραίμ, ἐξελίχθηκε σέ μία καταπράσινη ὄαση, ἡ ὁποία ἀναπαύει τόν ἐπισκέπτη ὄχι μόνο σωματικά ἀλλά καί πνευματικά, γιατί ἀποτελεῖ ἕνα φάρο τῆς Ὀρ-θο-δοξίας «ἐν γῇ ἐρήμῳ καί ἀβάτῳ καί ἀνύδρῳ», στήν ὁποία κατα-φεύ-γουν ὅσοι ἀναζητοῦν τήν ὁδό καί τήν ἀλήθεια καί τή ζωή πού προσφέρει ὁ Χριστός. Καί τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ ὅλα τά ἀνδρικά καί γυναικεῖα μοναστήρια πού ἵδρυσε ὁ Γέρων Ἐφραίμ στήν Ἀμε-ρική, τά ὁποῖα ἀκολουθοῦν τό Ἀγιορειτικό τυπικό καί τελοῦν τίς ἀκολουθίες στήν ἑλληνική γλώσ-σα, ἔστω καί ἄν, ὅπως εἶπα, λίγοι εἶναι οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές πού ἔχουν πάει ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Εἶχα τήν εὐλογία νά γνωρίσω τόν Γέροντα Ἐφραίμ, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἡγούμενος

στή Μονή Φιλο-θέου καί ἐγώ ἀρχιμανδρίτης. Τόν ἐπισκεπτόμουν, ὅταν εἶχα εὐκαι-ρία, καί συζητούσαμε. Ὅταν μάλι-στα μέ μερικούς ἀπό τούς πατέρες σήμερα τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πό-λεως, πού ἦταν λαϊκοί τότε, ἀνα-ζη-τούσαμε ἕνα κελλί γιά νά μονά-σουμε στό Ἅγιο Ὄρος, εἴχαμε ζητή-σει ἀπό τήν Ἱερά Μονή ἁγίου Παύλου τήν Καλύβη τῆς Συνο-δείας τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ στή Νέα Σκήτη, ἐφόσον ὁ ἴδιος ἦταν ἤδη στή Μονή Φιλοθέου. Εἶχε μεί-νει ὅμως κάποιος ἀπό τή Συνοδεία του, ὅπως μᾶς πληροφόρησαν, καί ἔτσι τό σχέδιο δέν προχώρησε.

Μετά τό 1994, ἀφοῦ ἦλθα στή Μητρόπολη Βεροίας, ὁ Γέροντας μέ ἐπισκέφθη καί εἴχαμε τήν εὐκαιρία νά συζητήσουμε ἀρκετά γιά τά προβλήματα καί τίς δυσκο-λίες πού ἀντιμετώπιζε στήν Ἀμε-ρική ἀπό κύκλους πού, ὅπως εἶπα ἤδη, τόν συκοφαντοῦσαν καί δη-μι-ουρ-γοῦσαν προσκόμματα στό ἔργο του, σέ αὐτό τό μεγάλο πνευ-ματικό ἔργο πού εἶχε δημιουρ-γήσει μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί, βεβαίως, μέ τούς κόπους καί τίς προσπάθειες καί τίς δικές του καί τῶν πατέρων.

Τότε τοῦ ζήτησα τή βοήθειά του γιά νά στελεχώσουμε τήν ἄδεια Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Ναούσης. Καί ὁ Γέροντας, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στόν Τίμιο Πρόδρομο δέχθηκε μέ χαρά τήν παράκλησή μας καί ἔστειλε ἐδῶ τή Γερόντισσα Μεθοδία καί τήν ἀδελ-φή Θεολογία ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας τῆς Πορ-ταριᾶς, καί ἔτσι μπορέσαμε νά ἀνοίξουμε τήν κλειστή Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού σήμε-ρα νά εἶναι ἕνας πνευματικός πνεύ--μονας τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-λεώς μας. Γι᾽ αὐτό καί τοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες.

Αὐτή τήν εὐγνωμοσύνη μας τοῦ ἐκφράσαμε καί ὅταν τόν ἐπισκε-φθήκαμε πρίν ἀπό πέντε χρόνια μέ τρεῖς πατέρες ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ στήν Ἀριζό-να, ὅπου θαυμάσαμε τό ἔργο του καί τόν ἀκούσαμε καί πάλι νά μᾶς περιγράφει τούς πειρασμούς καί τίς δυσκολίες πού συνήντησε στόν ἀγώνα του στήν Ἀμερική. Ἦταν ἡ τελευταία φορά πού συναντηθή-καμε πρίν ἀπό τήν κοίμησή του τόν περασμένο Δεκέμβριο.

Ἀξίζει ὅμως νά ἀναφέρουμε καί τή μαρτυρία ἑνός συγχρόνου ἁγίου γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ.

Ὅταν κάποτε πῆγε ὁ Γέροντας Ἐφραίμ στήν Ἀγγλία νά συναντή-σει τόν Γέροντα Σωφρόνιο καί συναντήθηκαν γιά πρώτη φορά καί ἀσπάσθηκαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμό, εἶπε ὁ Γέρων Σωφρόνιος «πρώτη φορά εἶδα τέτοιον καθαρό ἄνθρωπο, νε-κρόν τῷ κόσμῳ, τελείως νεκρόν τῷ κόσμῳ».

Καί ἦταν πράγματι νεκρός τῷ κόσμῳ. Ὁ νοῦς του, ἡ καρδιά του ἦταν μία ἀδιάλειπτος προσευχή καί τίποτε ἄλλο. Ἄγγελος ἐν σώ-ματι.

Σ᾽ αὐτόν, τόν ἐν σώματι ἄγγελο, ἀφιερώνουμε εὐλαβῶς τή ἀπο-ψι-νή Ἑσπερίδα στό

πλαίσιο τῶν ΚΣΤ΄ Παυλείων. Καί θά ἔχουμε τή χαρά καί τήν εὐλογία νά ἀκούσουμε στή συνέχεια τρεῖς ἀνθρώπους πού γνώ-ρισαν τόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας, αὐτή τή μεγάλη σύγχρο-νη καί ἁγιασμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας μας. Τρεῖς ἀνθρώπους πού ἔζησαν κοντά του καί διδά-χθη-καν ἀπό τίς νουθεσίες του καί τό παράδειγμά του.

Οἱ ἀποψινοί ὁμιλητές μας εἶναι ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρί-της π. Δωρόθεος Τζεβελέγκας, καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Γεωργίου Αὔρας, ἡ Γερό-ντισσα Μεθοδία, καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ναούσης καί ὁ κ. Στυλιανός Κε-μεντζετζίδης θεολόγος καί συγ-γρα-φέας. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους θερμά γιά τόν κόπο τους καί τήν πρόθυμη ἀνταπόκρισή τους στήν πρόσκλησή μας, ἀλλά καί γιά ὅσα διδακτικά καί ὠφέλιμα θά μᾶς ποῦν γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας καί ὅλους ἐσᾶς πού παρά τίς δυσκολίες ἤρθατε γιά νά τιμή-σετε τόν μακαριστό Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας καί τήν ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πόλεως.